

Domnul este Drept

Text biblic: Psalm 145:1;10-21

Versetul de aur

Împărăția Ta este o Împărăție veșnică, și stăpânirea Ta rămâne în picioare în toate veacurile.

Psalm 145:13

Introducere

Psalmul 145 este un imn de lauda la adresa lui Dumnezeu în cel mai înalt sens al cuvântului. Autorul se concentrează asupra Persoanei lui Dumnezeu, pe care o zugrăvește mai degrabă ca pe un Tata iubitor și plin de grijă față de creația Sa, decât ca pe un Împărat triumfător și de temut. Lectura acestui psalm ne aduce fața în fața cu sentimentele de recunoștință față de Dumnezeu ale unui om devotat, cu multa experiență, curat la suflet și motivat de o dragoste profundă față de Dumnezeul său. Versetele 11-13 ne aduc în atenție Împărăția Sa; versetele 14-16 conțin laude la adresa lui Dumnezeu pentru compasiunea Sa față de cei în nevoie; iar ultimele versete (17-21) reprezintă o lauda a harul Său mântuitor. Versetele 11-13 ne aduc în atenție Împărăția Sa; versetele 14-16 conțin laude la adresa lui Dumnezeu pentru compasiunea Sa față de cei în nevoie; iar ultimele versete (17-21) reprezintă o lauda a harul Său mântuitor.

Contextul lecției

I. Dumnezeul cel vrednic de Laudă (Psalm 145:1,10-13)

A. Ce este așa de special (v 1,10-12)

Motivele de laudă invocate până acum de psalmist își au locul și importanța lor în viața unui credincios. Însă toate aceste motive și-ar pierde calitatea dacă la ele nu s-ar adăuga încă un motiv care le conferă valoare tuturor celorlalte: harul mântuitor. Acest har care lucrează mântuirea omului păcătos este cifra care, adăugată la înșiruirea de zerouri, le dă acestora adevărata valoare.

David avea propria sa împărăție pe care o conducea cum știa mai bine. Își iubea împărăția, își iubea supușii și le dorea tuturor ce era mai bun. Priviți însă cu câtă admirație privește el spre Împărăția cerească ! Cat de copleșit este psalmistul de slava acestei Împărății veșnice ! Deși nemărturisit în cuvinte, citim printre rânduri dorul imens din inima sa de a face parte cat mai curând din slăvita Împărăție cerească: (v 11-13).

Împărățiile lumii vin și trec, lăsând în urma doar ruine, amintiri și istorie. Ridicarea și prăbușirea lor, așa cum este prezentată în tabloul profetic din visul lui Nebucadnețar (Daniel 2), face parte din drama istoriei păcatului. Însă nicio împărăție pământească și nicio orânduire sociala care a existat vreodată pe pământ nu are viitor. Singura care are viitor – un viitor veșnic – este doar Împărăția lui Dumnezeu.

B. Dece așa (v 13)

Psalmistul a înțeles că domnia lui Dumnezeu se extinde dincolo de orice moment sau epocă

dată. Scriitorii Noului Testament au înțeles și ei acest lucru (1 Tim 1:17; 2 Petru 1:11). În timp ce toate lucrurile pământești trec, grija milostivă a lui Dumnezeu pentru creația Sa nu dispăre.

II. Compasiunea Domnului (Psalm 145:14-20)

A. Dumnezeu sprijină și ajută (v 14-16)

Cum este Dumnezeul nostru ? Este El transcendent, retras și ascuns în dosul unei „perdele” dincolo de care nimeni nu poate trece ? Sau dimpotrivă, El este un Dumnezeu adevărat, prezent lângă ființele umane, slabe și pline de nevoi ?

Marele adevăr pe care-l subliniază psalmistul în versurile acestui cântec de laudă este acela că Împăratul Universului, Cel a cărui măreție este de nepătruns, este în același timp și un Tata plin de dragoste față de creația Sa, împlinindu-le nu doar nevoile, ci chiar și dorințele inimii: (Isaia 57:15)

B. Doritor și capabil să ajute (v 17-20)

Sunt situații în Psalmi unde se exprimă regretul că Dumnezeu pare atât de departe și se solicită o prezență tangibilă a lui Dumnezeu (Ps 22:11,19;35:22 etc.Pe de altă parte, există cazuri biblice în care oamenii nu doresc apropierea lui Dumnezeu (Iona 1:3; Apoc 6:15-17; etc.). Dar aici, ar fi util să vedem o distincție între cele două simțuri ale problemei aproape/depart. Am putea numi un sens „apropiere literală” și celălalt „apropiere spirituală”.

Dar într-un alt sens de aproape/depart, faptul sfințeniei lui Dumnezeu are ca rezultat distanța Sa etică de păcătoși; cu cât oamenii se angajează mai mult în păcătoșenie, cu atât sunt mai despărțiți spiritual de Dumnezeul sfânt.

III. Dumnezeu cel vrednic de Laudă (Psalm 145:2)

Psalmul se încheie, așa cum o fac mulți, cu promisiunea de a lăuda pe Dumnezeu. Acest angajament personal al celui care se roagă în acest psalm se extinde și asupra altora (orice făptură). Psalmistul speră că toate ființele capabile să laudă, în special oamenii, dar nu neapărat limitat la ei, vor recunoaște dreptatea și faima faptelor bune a lui Dumnezeu, faptele de mântuire și vor face acest lucru pentru totdeauna.

CONCLUZII

La o primă lectură, Psalmul 145 poate părea să nu aibă intensitatea emoțională și atenția față de luptele vieții care apar în mulți alți psalmi. Poate părea a fi o colecție de adevăruri generale sau chiar banalități despre viața de credință.

Cartea Psalmilor conține atât rugăciuni pentru ajutor, cât și rugăciuni de mulțumire. La începutul cărții, bocetele sau rugăciunile pentru ajutor predomină în mod covârșitor, dar pe măsură ce cartea merge, echilibrul se schimbă în favoarea imnurilor de laudă.

Psalmul 145 celebrează natura permanentă a împărăției lui Dumnezeu și lucrarea lui în viața oamenilor. Îi reamintește oricui îl cântă că Dumnezeu țintește la cele mai înalte și mai bune lucruri posibile, inclusiv cele mai bune rezultate posibile pentru viața noastră. Dumnezeu dorește ca noi să fim mântuiți și salvați de toate manifestările păcatului și ale morții în această lume și în cea viitoare. Dumnezeu a comunicat această dorință prin profeți și apostoli și cel mai pe deplin prin viața și învățăturile lui Isus Hristos.

Conștientizarea acestei comunicări duce la o viață plină de mirare și atenție practică la creșterea spirituală și morală.

Minunea dragostei lui Dumnezeu pentru noi ne obligă să ne ridicăm deasupra patimilor momentului spre splendoarea care ne așteaptă în prezența lui Dumnezeu. Acest psalm ne indică splendoarea care ne așteaptă în prezența lui Dumnezeu, deoarece ne provoacă să urmărim cauze nobile, mai degrabă decât obiective pe termen scurt de plăcere sau putere.

Ce trebuie să memorăm: Faceți ca rugăciunea și lauda adusă lui Dumnezeu să fie contagioasă